

ВЖЕ, ЯК КОЛИСЬ БУЛО, - НЕ БУДЕ

Вже, як колись було, – не буде!
Не пригорнуть мені тебе...
Старий, щоб вірити у чудо
І на у душі нестерпно щось шкребе.

Та дні проходять, відчуваю
Що трохи наче відлягло,
Тепер частіше так буває,
Та потім чую – знову зашкребло.

Плекаючи в собі надію,
Що стануть кращими часи,
Про чудо нездійсненне мрію
Й не дишу, щоб її не погасить.

Звикаю я, як інші люди,
Урівноважую себе,
Час пройде й радість нова буде,
Лиш зійде сонце в небо голубе.

Бо знаю, що прожити треба,
Все, що судилось на віку,
А скільки – знати тільки небу,
Прийняти долю слід, нехай гірку.

Дата написання вірша: 2022-05-18